

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.654 van 3 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 april 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 oktober 2007 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die loco advocaat Ph. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en op 26 september 1998 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 29 september 1998 vroeg hij aan de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Deze aanvraag werd op 25 mei 1999 definitief afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Inmiddels werd verzoeker door de gerechtelijke diensten te Antwerpen gehoord in het kader van een onderzoek naar mensenhandel.

Op 4 december 1998 werd verzoeker op verdenking van moord/poging tot moord aangehouden. Uit het onderzoek is gebleken dat verzoeker gekend is in België onder verschillende aliassen, met vervalste paspoorten.

Op 4 augustus 1999 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf, op grond van (oud) artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 7 oktober 1999 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 8 maart 2000 werd door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist om verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 9 augustus 2000 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk te verklaren.

Op 17 juni 2005 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet.

Op 26 april 2007 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om verzoekers aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Op 1 juli 2007 werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 3 oktober 2007 diende verzoeker een aanvraag tot vestiging in als ascendent van een Belgisch minderjarig kind.

Op 23 oktober 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 61 (1) van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 zoals gewijzigd door art. 45 § 3 en 4 van het K.B. van 12 juni 1998 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging, aangevraagd op 03.10.2007 door M.S. (...), geboren te Korce op 19.10.1965, onderdaan van Albanië, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn :

*Betrokkene diende een aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn minderjarig kind.
Betrokkene kan niet beschouwd worden als zijnde ten laste van dit kind. “*

2. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag en naar het feit dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn aangezien hij niet ten laste is van zijn Belgisch minderjarig kind. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de aangehaalde rechtspraak, noch de aangehaalde wetsbepaling toepasselijk zijn op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel niet dienstig kan worden aangevoerd (R.v.St., 150.529, 21 oktober 2005).

Het eerste middel is ongegrond.

In zoverre verzoeker in een tweede middel *"de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken"* aanvoert, kan vooreerst worden verwezen naar de uiteenzetting van het eerste middel.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt ook nog dat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Er dient te worden benadrukt dat om zich in België te kunnen vestigen verzoeker, overeenkomstig artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet dient aan te tonen dat hij ten laste is van zijn minderjarig kind.

Verzoeker betwist niet dat, in casu, deze voorwaarde niet vervuld is. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk of onwettig dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken stelt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op

vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn daar hij niet ten laste is van zijn minderjarig kind.

Verzoeker betoogt nog dat het begrip ten laste opzij dient te worden geschoven gelet op de thans geldende rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

De Raad stelt vast dat waar verzoeker het arrest Chen van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (H.v.J., Chen, C-200/02, 19 oktober 2004) citeert, hij vooreerst niet aantoont, gelet op het ontbreken van een intracommunautair aspect, dat hij aanspraak kan maken op de interpretatie die wordt gegeven aan het recht op vrij verkeer, zoals dit zou voortvloeien uit het aangehaalde arrest. Noch verzoeker, noch de persoon in functie van wie hij de vestigingsaanvraag indient, zijn burgers van de Unie zijn die zich begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten. Verzoeker, van Albanese nationaliteit, vraagt namelijk om zich te vestigen in België in functie van een Belgische onderdaan. Het grensoverschrijdend aspect dat door het Europese recht wordt vereist ontbreekt in casu. De toepassing van het gemeenschapsrecht strekt zich niet uit tot zuiver interne situaties waarvan alle elementen geheel in de interne sfeer van één lidstaat liggen en die geen enkel aanknopingspunt hebben met het gemeenschapsrecht (H. VERSCHUEREN, "Gezinshereniging met EU-burgers door derdelandsonderdanen", *TVR*, 2005, 122). Aangezien verzoeker geen begunstigde van het gemeenschapsrecht is, is dit niet van toepassing op verblijfsmaatregelen die zich voordoen in een zuiver interne situatie (H.v.J., zaak C-35 en 36/2 van van 27 oktober 1982, H.v.J., zaak C-64/96 en C-65/96 van 5 juni 2007). Ten overvloede stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker hoe dan ook abstractie maakt van overweging 47 van dit arrest waarin het volgende wordt gesteld:

"Derhalve moet aan de verwijzende rechterlijke instantie worden geantwoord dat artikel 18 EG en richtlijn 90/364, in omstandigheden als die in het hoofdgeding, de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder, die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht verlenen om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven."

De Raad kan slechts opmerken dat verzoeker niet aantoont dat hij over toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn kind ten laste komt van de overheidsfinanciën en evenmin bewijst dat zijn kind gedekt is door een passende ziektekostenverzekering, zodat hij het arrest Chen niet nuttig kan aanwenden.

Verder voert verzoeker aan dat indien hij niet bij zijn kind, in België, kan blijven artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 22 van de Grondwet geschonden worden. Hij licht toe dat slechts een uitzondering kan gemaakt worden op het recht op gezinsbeleving wanneer dit in een democratische samenleving noodzakelijk is.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de*

bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 22 van de Grondwet omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en uit artikel 22 van de Grondwet blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet staan een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). Er dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien daar de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Verzoeker is een Albanees onderdaan en is derhalve onderworpen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet wanneer hij zich in België wenst te vestigen bij zijn Belgisch kind. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005). De Raad benadrukt dat artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet slechts toelaat dat een onderdaan van een derde staat, die ouder is van een Belgisch kind, met een E.G.-vreemdeling gelijkgesteld wordt op voorwaarde dat hij aantoont dat hij ten laste is van dat kind. Om zich in België te kunnen vestigen, dient verzoeker derhalve aan te tonen dat hij ten laste is van zijn kind dat op 28 april 2000 werd geboren. De Raad herhaalt dat verzoeker op geen enkele wijze het motief van de bestreden beslissing dat dit in casu niet het geval is betwist. Het feit dat men een Belgisch kind heeft, geeft geen automatische toekenning van een recht op vestiging op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet kunnen niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen.

Daar waar verzoeker een vonnis neerlegt van de Jeugdrechtbank van Antwerpen van 8 april 2008 betreffende de omgangsregeling met zijn kind, dient de Raad vast te stellen dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing zodat het de administratie niet ten kwade kan worden geduid met dit stuk geen rekening te hebben gehouden. Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de wettigheid van de bestreden beslissing beoordeelt dient hij zich te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling door de administratie. Een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van het artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) dient vooreerst te worden nagegaan of verzoeker wel degelijk de schending van deze bepaling als annulatiemiddel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan inroepen. Bijgevolg dient te worden onderzocht of de door hem ingeroepen norm van internationaal of supranationaal recht al dan niet rechtstreekse werking heeft in de interne Belgische rechtsorde. Een richtlijn heeft slechts directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen

verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (R.v.St., nr. 99.794, 15 oktober 2001, R.v.St., nr. 109.563, 30 juli 2002). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om, zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen.

Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, is verstreken. Hierover bestaat geen betwisting.

Wat de vraag betreft of de kwestieuze bepaling van de voormelde richtlijn tijdig werd omgezet en in voorkomend geval of deze omzetting correct is geschied kan het volstaan te verwijzen naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt immers dat: *“In werkelijkheid (...) de afschaffing van het verzoek tot herziening en de invoering van artikel 39/79 in de wet door het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot inrichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gebaseerd op artikel 77 van de Grondwet) (leiden) tot de feitelijke omzetting van de artikelen 15 en 31 van de voornoemde richtlijn 2004/38/EG in het Belgische recht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) (is) inderdaad een jurisdictioneel beroep dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG.”* (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 78).

De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is op 1 juni 2007 in werking getreden, zodat de omzetting van de 31.3 van de richtlijn 2004/38 EG is geschied en de verzoekers zich wat dit artikel betreft niet langer op de directe werking van de richtlijn kunnen beroepen.

Daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van het middel gelet op het ontbreken van de directe werking van het artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38/EG en het gebrek aan vermelding van de Belgische wettelijke bepalingen terzake, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). Verzoeker brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. Zijn stelling dat de Raad *“enkel over de wettigheid van de bestreden beslissing en niet over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing (oordeelt)”*, kan dan ook niet worden gevolgd.

In haar arrest nr. 6/2006 van 18 januari 2006 heeft het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, gesteld: *“De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben*

bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Kingsley t. Verenigd Koninkrijk*, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.” Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State. Uit wat voorafgaat blijkt dat de omzetting van artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38/EG correct is geschied.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker niet onder het toepassingsgebied valt van de richtlijn 2004/38/EG en zich bijgevolg ook niet dienstig op de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Artikel 3, punt 1, van de richtlijn stelt namelijk het volgende:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Het is niet betwist dat verzoeker geen burger van de Unie is en zich evenmin begeeft naar een andere lidstaat dan die waarvan zijn minderjarig kind de nationaliteit bezit.

Het derde middel is ongegrond.

Waar verzoeker in een vierde middel verwijst naar artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), dient te worden gesteld dat het Verdrag van 13 december 2007 tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: het Verdrag van Lissabon) voorziet in de invoering van een nieuw artikel 6 in het Verdrag van 7 februari 1992 betreffende de Europese Unie (hierna: het EU-Verdrag). Door de verwijzing naar het Handvest in het nieuwe artikel 6, eerste lid, van het EU-Verdrag zal dit Handvest, dat initieel slechts een politieke verklaring was, na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon juridisch bindend worden. Het Verdrag van Lissabon, dat op 13 december 2007 werd ondertekend, moet evenwel nog worden geratificeerd door de verschillende lidstaten van de Europese Unie alvorens het van kracht wordt. Hieruit volgt dat het Handvest vooralsnog geen bindende kracht heeft en de schending ervan niet dienstig kan worden ingeroepen.

Waar verzoeker zich nog beroept op artikel 6, eerste lid, van het EVRM dat voorziet dat bij het vaststellen van burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een ingestelde strafvervolg, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld, wordt er op gewezen dat dit artikel in deze niet toepasselijk is omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolg uitspraak doet.

In de mate dat verzoeker stelt dat een beroep met volle rechtsmacht een algemeen rechtsbeginsel is, kan worden verwezen naar de bespreking van het derde middel. De Raad benadrukt voorts dat in het door verzoeker geciteerde arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (H.v.J., nr. 222/86, 15 oktober 1987) slechts gesteld wordt dat een beroepsprocedure moet voorzien worden met het oog op de toetsing van de wettigheid van een beslissing aan het gemeenschapsrecht en, los van de vraag of het gemeenschapsrecht in casu toepasselijk is, er geen discussie bestaat over het feit dat de

Raad een wettigheidstoetsing kan doorvoeren. Tevens dient te worden benadrukt dat door het bespreken van de rechtsmacht van een rechtscollege niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing aangetast is door enig gebrek.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.